

PRVNÍ KAPITOLA

Nabídla jsem ruku ohni.

Z krbu se vyrojily jiskry a usadily se mi na prstech, žár k žáru, třpytily se na mojí kůži jako diamanty. Volnou rukou jsem si přitáhla vědro tajícího sněhu a trochu si poposedla, připravená se uhasit, kdyby se jiskry rozhořely v příliš velký plamen.

Což byl přesně můj záměr.

Zbývalo šest týdnů do zimního slunovratu, ale moje vesnice vysoko v horách už byla pokrytá silnou vrstvou sněhu. Babička říkávala, že skutečná zkouška daru Ohnivých přichází v zimě. Zemřela však dřív, než mi stačila předat víc než jen ty nejzákladnější poučky, a matka mě přinutila slíbit, že už nikdy nebudu trénovat.

Ten slib jsem nedokázala dodržet. Kdyby na mě přišli královští vojáci, nebylo by lepší umět svůj žár ovládat?

Zavřela jsem oči a soustředila se na srdce, silou vůle jsem tlačila stoupající horko, aby vytrysklo nahoru a ven, jak mě to učila babička. Pokaždé když se mi to povedlo, svítící jiskřičky na mojí ruce se rozhořely do malých plamínků.

No tak, plamínku, kde jsi?

Nabídla jsem ruku ohni.

Léta mi říkali, abych svůj oheň zadusila, dobře ho skrývala,

aby byl neviditelný, a teď jsem se musela hodně snažit, abych ho v sobě našla. Ale nyní přišel – tenký tančící plamínek. Tlačila jsem ho vpřed a on se neochotně a pomalu rozrůstal a rozrůstal.

Tak, správně. Ani jsem nedýchala, abych to kouzlo nepřerušila.

Náhly závan ledového vzduchu mi navál vlasy do obličeje. Jiskry na mých prstech vyhasly a plamínek mi utekl zpět do srdce.

Matka zabouchla dveře a napěchovala deku zpátky do mezery nad prahem. Její útlá postava se pod kabátem třásla zimou. „Je tam hrozně. Jsem promrzlá až na kost.“

Když jsem viděla, jak se třese, odsedla jsem si, abych pustila horko z krbu do místnosti. „Myslela jsem, že pomáháš u porodu.“

„Ještě na to nebyl čas.“ Její oči se rozšířily při pohledu na vysoké plameny a pak se zamračila.

Pokrčila jsem rameny a moje nadšení pomalu opadalo. „Byla hrozná zima.“

„Ruby, tys trénovala.“ Ten zklamaný tón mi byl povědomý. „Jestli jen jeden člověk uvidí, co děláš, jen jeden jediný, může zavolat královské strážce. Léto bylo vlhké a dochází zásoby, takže lidé udělají cokoli, aby přežili, klidně vezmou i odměnu za...“

„Já vím. Už mi to nemusíš říkat.“

„Tak proč to děláš? Bohatě stačí, když se *nesnažíš* svoje schopnosti používat.“ Mávla rukou k hromadě napůl shořelých hadrů. Podlaha byla stále posetá sežehlými flíčky.

Zrudly mi tváře. „Mrzí mě, že jsem se tuhle neudržela. Zase. Ale dneska už se mi skoro povedlo oheň ovládnout.“

Zavrtěla křečovitě hlavou a mně bylo ihned jasné, že nemá cenu ji přesvědčovat. Objala jsem se rukama a jemně se zhoupala. Nakonec pomalu natáhla prsty rozpraskané od větru k mým vlasům, o kterých vždy říkala, že je štěstí, že jsou černé a ne zrzavé, jako bývají u některých Ohnivých. Moje pleť byla sice odjakživa trochu moc snědá na dítě severu, ale v naší ospalé ves-

nici, kde nikdo neměl žádné schopnosti – ohně ani mrazu –, se nikdy nikdo nedíval moc zblízka.

„Chápu, že tvůj dar je tvojí součástí,“ řekla tiše. „Ale samou starostí nespím. Jak to utajit, když trváš na tom, že budeš oheň používat, i když víš, že se může vymknout kontrole?“

Stejnou otázku mi v posledních měsících pokládala stále dokola – od chvíle, co jsem se rozhodla svůj dar rozvíjet. A moje odpověď byla pokaždé stejná. „Jak se ho naučím ovládat, když nebudu oheň nikdy používat? Pokud tu nejsme v bezpečí, proč neodejdeme někam, kde budeme?“

„Už zas tohle. Víš, že bychom se nikdy nedostaly na hranice, a i kdyby, tak budeme v první linii.“

„Pobřeží...“

„Je teď přísně střežené.“

„Měly jsme odejít už před lety,“ odpověděla jsem hoře. „Měly bychom žít v Sudesii se zbytkem našich lidí.“

Odvrátila pohled. „Prostě jsme tady a nemá smysl si přát, co není.“ Těžce si povzddechla při pohledu na hromádku dříví. „Rubu, vážně jsi musela spálit polovinu zásob dřeva?“

Provinile jsem polkla. „Už nebudu přikládat.“

„Až to vyhoří, umrzeme.“

„Zahřeju tě. Můžeš spát se mnou.“ Poplácala jsem svou matraci, kterou jsem sice měla hned u krbu, ale z dosahu poletujících jisker.

Její pohled změkkl a koutky jí cukaly. „Ty jsi lepší než oheň. Nikdy mě nepopálíš, ani když se ve spánku převalím moc blízko.“

„Přesně. Ohnivá dcera může být velmi užitečná.“

Zasmála se a mně se ulevilo. „Jsem za to vděčná, vážně.“ Přitáhla si mě do pevného objetí, lapala po dechu a smála se, jak do ní přecházely vlny mého žáru. „Je to jak držet pečené kuře. Možná se jdi radši projít, aby ses zchladila. Při té příležitosti můžeš zkusit nasbírat více dřeva na otop místo toho, co jsi spálila.“

Brodila jsem se závějemi a okolo holení mi syčel tající sních. Z jihozápadu kvílela meluzína, vánice mi srážela kapuci pláště z hlavy a pročešávala mi vlasy prsty vonícími po dřevě. Vichr byl ostrý, ale moje kůže byla pořád teplejší než obvykle, protože jsem před chvílí trénovala. Matka mi řekla, abych nasbírala dříví na otop, ale taky chtěla, abych vychladla. Vydat trochu horka venku bylo určitě lepší a bezpečnější.

Už dříve jsem se občas pozdě večer vyplížila ven, do opuštěných a zasněžených lesů, a narychlo tam zapálila ohýnek, na kterém jsem se snažila ovládat plameny. Vždycky jsem si akorát sežehla lem pláště.

Nasbírala jsem otýpku klacků a pevně ji držela. Les ani nedýchal, byl tajemně tichý, jen vítr šeptal v korunách stromů. Ačkoli jsem věděla, že sem nikdo nechodí, bojácně jsem se ohlížela a v uších slyšela vlastní zrychlený tep. Zavřela jsem oči a hledala v sobě ten malý plamínek, co jsem předtím objevila. Klacky v mých rukou se zahřály a já zadržela dech v naději, že vzplanou.

Vítr změnil směr, nyní se valil ze severu a s sebou přivanul i kalnou a mokrou zimní bouři. Třásla jsem se, přivinula jsem k sobě snůšku větví a zápolila se zimou, která mi pronikala do všech pórů a vysávala teplo z mého těla.

Lesem se začaly rozléhat zvuky vzdálených kroků.

Upustila jsem klacky, vydrápala se na skálu a přitom z ní smetla hroudy sněhu. Směrem na severozápad se cesta stáčela do rokle, kde ji před sněhem chránil skalní převis. Za pár vteřin uvidím toho, kdo se blíží, ale on mě ne.

Nejprve se objevila kápě, pak se mezi zašedlými kmeny stromů zaleskla kovová přilba pod ocelovým nebem. Modř halen,

které měli ti muži na sobě, barevně prozářila čistě bílou krajinu.

Vojáci. Těžké kroky, praskání sněhu a pronikavé hlasy prolomily ticho.

Srdce mi začalo pumpovat krev, strach se proměnil v zár.

Před královskými vojáky mě varovali už tisíckrát, ale vždycky jsem si říkala, že jsme moc vysoko v horách, příliš bezvýznamní, aby se obtěžovali tu hledat Ohnivé. Doufala jsem, že tudy jen prochází po cestě přes hory z pustého severu. Ale přímo na stezce, kterou teď šli, byla naše chata. Klidně u nás mohli udělat razii ve spíži nebo v naší chatě strávit noc. Nemohly jsme riskovat, že se ke mně moc přiblíží a ucítí, jak žhavá je moje kůže.

Sklouzla jsem ze skály a spěchala domů, dýchala jsem rozechvěle, ale tichounce, cestou jsem se protahovala mezi stromy a keři, krytá podrostem a dobrou znalostí všech cestiček a zákoutí.

Když jsem doběhla domů, matka seděla u ohně a její dlouhý cop visel přes opěradlo proutěného křesla.

„Vojáci,“ vydechla jsem, doběhla jí pro tlustý plášť, který se ještě sušil u ohně, a hodila jí ho. „V lese. Když se tu zastaví...“

Matka na mě chvíli nevěřičně koukala a pak začala jednat. Popadla hadr a zabalila suchý sýr a chléb, pak doklopýtala k poškrábanému dřevěnému stolu, kde se sušily léčivé bylinky. Strávily jsme hodiny tím, že jsme ty drahocenné rostliny sbíraly, a neměly jsme to srdce je tam nechat. Co nejrychleji jsme je úspěšnými prsty balily do kousků látky.

Bylinky odvál ze stolu průvan ze dveří, které se najednou rozletěly. Ze zasněžené tmy se vynořili dva muži v modrých halanách s bílým šípem na hrudi.

„Kde je ta Ohnivá?“ Drobné oči vojáka přeskočily z matky na mě.

„My jsme léčitelky.“ Vystrašené chvění pod předstíranou odvahou v matčině hlase mi podlomilo kolena.

Jeden z mužů mě dlouhými kroky zahnal do kouta a popadl mě za paže. Z pachu zašlého potu a zkaženého dechu se mi stáhlo hrdlo. Kolem krku mi položil studené prsty. Chtěla jsem otočit hlavu a zakousnout se mu do zápěstí, praštit ho, poškrábat ho nehty, jakkoli ze sebe shodit jeho ruku, ale u pasu měl meč a to mě zastavilo.

„Má úplně rozpálenou kůži,“ řekl s krivým úsměvem.

„Má horečku,“ vysvětlila matka zoufalým hlasem.

Zhluboka a roztřeseně jsem se nadechla. *Skryj svůj zár. Zadus ho. Uklidni se.*

„Chytnete ji ode mě,“ varovala jsem ho a snažila jsem se, aby se mi neklepal hlas.

„To, co máš ty, chytit nemůžu.“ Odtáhl mě ke dveřím a pevně mi držel ruku. Divoce jsem se bránila, snažila se vykrotit z jeho sevření a převrhla při tom kbelík červených bobulí, co jsem nasbírala, než začalo sněžit. Rozkutálely se po podlaze jako kapičky krve a jeho boty je drtily, když mě táhl ven pod měsíční světlo.

V hrudi mi narůstal tlak. Jako kdyby oheň z krbu přelezl do mého hrudního koše a chtěl ven. Babička mi ten pocit popisovala, ale já se takhle nikdy necítila. Oheň mě bodal, pátil a tlačil mě zevnitř žeber. Měla jsem chuť si servat kůži, jen abych ho vysvobodila.

Bolest stoupala, až jsem měla pocit, že mě zabije. Křičela jsem a obklopil mě pás palčivě horkého vzduchu, který zakryl útočnicka. Pustil mě, skácel se k zemi a skučel bolestí.

Vběhla jsem do chaty, kde se matka prala s druhým vojákem, který ji táhl ke dveřím. Hrábla jsem po polenu na hromadě dříví a vši silou ho praštila zezadu do hlavy. Padnul na zem a zůstal nehybně ležet.

Vzala jsem matku za ruku, doklopýtaly jsme se ke dveřím a ven do noci. Voják, kterého jsem popálila, klečel na čtyřech a chladil si obličej sněhem.

Utíkaly jsme, jak rychle to jen šlo, skrz husté závěje, pryč od chaty, pryč od místa, které bývalo teplé a bezpečné, a můj mozek byl z toho strachu a zmatku stejně ztuhlý jako moje prsty. Musím odvést matku někam pryč, do bezpečí. Na rozcestí jsem se vydala doprava, k lesu, kde jsme se mohly ztratit mezi borovicemi rostoucími tak blízko u sebe, že sníh ani nedopadal na zem.

„Moc zima,“ zalapala matka po dechu a táhla mě zpátky. „Žádný úkryt. Vesnice.“

Trmácely jsme se okolo statků a stínů domů, až se matčiny kroky zpomalily a já ji napůl vedla a napůl vlekla tím nejhlubším sněhem, který v ledových vlnách pokrýval cestu. Když jsme se plahočily mezi stíny u kovárny, viděla jsem na návsi poskakující oranžová světýlka.

„Pochodně,“ zašeptala jsem a táhla matku za ruku.

Působilo to neskutečně. Do vesnice jsem chodila každý týden nejen pro jídlo a zásoby, ale i abych se dostala z naší osamělé chaty, kývla si s lidmi na pozdrav, vyměnila si úsměvy, ucítila vůni čerstvého chleba a občas i závan růžové vody z dcer a manželek trhovců. Sice jsem nikoho nemohla nazvat přímo přítelem, ale někteří lidé mi vždy odpovídali na pozdrav, někteří i rádi přijali lektvar od mojí matky pro nemocného otce, sestru nebo dítě.

Teď se můj malý pohodlný svět roztránil jako sklenice spadlá na kámen, z níž se vylila pohostinnost i bezpečí, které už nikdo nikdy nesebere. Všechno bylo cítit úplně jinak než obvykle, štiplavý kouř z pochodní a zápach příliš mnoha těžce pracujících koní a jejich nemytých jezdců.

Otočily jsme se a začaly se vracet. Když jsme míjely mezeru mezi domy, tři vojáci s bílým šípem na hrudi se vynořili ze tmy jako přízraky a popadli nás, než jsme se stihly pohnout. Odvlekli nás na náves, kde čekaly skupinky lidí s vyděšenými výrazy, rozcuchaní, jako by je vyburcovali z postelí. Házela jsem sebou, snažila se uniknout, ale nemohla jsem opustit matku. Stála tiše a nehybně vedle mě.

„To je ta Ohnivá holka?“ Byl to vysoký muž s ostře řezanými lícními kostmi a žlutými vousy. Hovořil rozkazovačným tónem a na kabátě měl naleštěné knoflíčky.

Prolétla jsem pohledem známé tváře z vesnice. Mlynář Graham a jeho dcera Flax. Farmáři Tibald, Brecken a Tom s manželkami Gertou, Lilly a Melody. Všichni si někdy přišli pro lék k matce, když byli nemocní, ale určitě nemohli vědět, co jsem zač. Byla jsem vždycky tak opatrná, měli jsme jen dobré sousedské vztahy.

Chlapec mého věku vystoupil z davu. Zastavilo se mi srdce, když jsem uviděla Claye, nejstaršího řezníkova syna. Na oslavě žní si mě odtáhl stranou, zatímco ostatní lidé ve vesnici tančili kolem ohně. Trásly se mu ruce, když jsme se políbili ve tmě. Trochu ucukl, když ucítil, jak horké jsou moje rty, ale nepustil mě. Pak jsme se na sebe už jen kradmo dívali, když jsem někdy přišla k jeho otci do obchodu.

„To je ona, kapitáne,“ řekl Clay rozechvělými rty. „Zabila mi bratra.“

Moje matka zalapala po dechu a stiskla mi ruku. Úplně jsem znečitlivěla.

Pár týdnů předtím si mou matku zavolal Clayův otec. Jeho malý syn nechtěl pít mateřské mléko. Měl studenou kůži. Matka vyzkoušela všechny masti i lektvary, co znala, a nakonec si mě přivedla, abych to miminko zahřála vlastním přirozeným teplem. Nakonec stejně zemřelo. Tři dny jsem plakala.

„Ty víš, že to není pravda,“ zašeptala jsem. „Snažila jsem se ho zachránit.“

„Ohnivá!“ vykřikl Clayův otec. „Tys to na nás přivolala.“

Nevěřicně jsem zakroutila hlavou. „Clayi? To ty jsi přivedl vojáky?“

Clay měl hořký výraz, ale neodpověděl. Jen se ode mě odvrátil.

Vojáci se přiblížili a jakoby rozkazem se vesničané stáhli. Za pár okamžiků jsem už zbyla jen já a moje matka, dvě třesoucí se ženy obklopené planoucími pochodněmi.

„Jeden způsob nám to ukáže s jistotou,“ řekl kapitán, zatímco před sebou držel pochodně a studené oči mu svítily vzrušením. „Ohniví nehoří.“

„Mami, pozor!“ Srazila jsem ji na zem.

Pochodně už byly skoro u nás, blížilo se jich šest nebo sedm ze všech stran, žár mě páлил v obličeji. Plamen jedné pochodně mi přiskočil na šaty. Plameny ničily moje oblečení a hučely mi v uších. Moje kůže žhnula, ale nehořela jsem.

Kapitán vykročil vpřed, ruka se mu posunula k meči a moje matka se na něj vrhla. Udeřila ho do tváře, až se objevila slzička krve. Snažila jsem se ji držet zpět, ale když jsem se přiblížila, na hrudníku mi tvrdě přistála kapitánova noha v těžké botě. Spadla jsem na zem, lapala po dechu a okolo mě syčela pára, jak se moje hořící šaty dotýkaly sněhu.

Snažila jsem se vyškrábat na kolena a kapitán zatím skoro líně pozvedl meč. Jílcem pak udeřil matku do hlavy a ozvalo se hrozivé křupnutí.

Zhroutila se k zemi jako rozbitá panenka, vlasy rozprostřené po sněhu, jemné a hebké, jako by je někdo nakreslil uhlem. Její dlouhý labutí krk byl ohnutý jako stonek zvadlé květiny.

Doplazila jsem se k ní, chytila ji za ramena, volala na ni. Ru-

kama jsem šátrala po její hrudi a krku, hledala jsem tep, silný a odolný, jako byla ona. Ale nic jsem nenahmatala.

Svět zamrznu.

Ne. Ne. Ne.

Ostýchavý plamínek v mém hrudníku se rozhořel do zcela nevladatelné záplavy žáru. Bylo mi to jedno. Proč bych to ještě měla skrývat. Prudce jsem se nadechla a vysála vzduch z celého nebe, stromů, světa. Vítr se stácel okolo mě jako oko hurikánu.

Vydechla jsem.

Plameny se rozrostly po celém mém těle, výbušně a hlasitě vystřelily jako ohňostroj. Zahlédla jsem jen paniku a muže, kteří se svíjeli a káceli se k zemi, aby si ochladili obličej a ruce ve sněhu.

Za mnou leželo nehybné tělo mojí matky s rozprostřenými vlasy a končetinami. Natáhla jsem se k ní, ale někdo mě popadl za ramena. Vyrasila jsem proti němu pěstmi a hledala jsem v sobě tu ohnivou studnu, již jsem objevila v hlubinách své duše.

Žár ale vyhasl. Hodili mě do koňského žlabu a moje tělo prolomilo vrstvu ledu a propadlo do vody, která mě bodala do kůže jako jehličky. Stěny dřevěného žlabu mě tlačily do boků. Snažila jsem se dostat ven, hrud' mi pukala spalujícím mrazem, ale kdosi mě zatlačil zpět dolů. Pevně jsem se držela okrajů a zarývala nehty do dřeva.

Konečně mě vytáhli a já vykašlávala vodu a nasávala mohutné loky ledového vzduchu.

S hlavou ozářenou tančícím oranžovým světlem se ke mně sklonil kapitán, popadl hrst mých mokrých vlasů a přitáhl si můj obličej ke svému. Měl rudou kůži a na tvářích se mu dělaly puchýře.

„Za to, co jsi provedla mně a mým mužům, zaplatíš. Celá vesnice za to zaplatí.“

Za ním už plápolal požár a z obchodů i domů se valil černý

dým. Několik vesničanů se snažilo zastavit vojáky, kteří přikládali pochodně ke dřevěným stěnám, hromádkám dřeva a vozům a halekali u toho, jako kdyby to byla zábava pro tento večer. Jejich hlasy se slévaly se zoufalým pláčem lidí, kteří mohli už jen stát a sledovat, jak jim před očima hoří jejich živobytí.

Mísil se ve mně vztek s panikou, vřela mi krev a z vody se valila pára.

„Přiléhavý trest za ukrývání Ohnivého, co myslíš?“ prohodil kapitán a leskly se mu oči.

Takže všichni musí trpět kvůli mně.

„Za tuhle noc tě zabiju,“ zašeptala jsem.

Plameny vrhaly na jeho samolibý škleb zvláštní stín. „Přivažte ji ke koni. Odvezeme ji do věznice Blackcreek.“

„Ale co s jejím ohněm?“ namítl jeden voják.

„Tak ji sejmi.“

Týlem mi projela bolest. Než mi svět zčernal před očima, zahlédla jsem jen bílý šíp na kapitánově hrudi.

Znak Krále ledu.